

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/196/2016
Identifikačné číslo spisu:	8713209162
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8713209162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X., bývajúcej v V., zastúpenej JUDr. Borisom Bednárom, advokátom v Poprade, Štefánikova 873/9, proti žalovanému Spoločenstvu vlastníkov bytov TEKABE, so sídlom v Poprade, L. Svobodu 4742/1A, IČO: 42 088 437, o neplatnosť schváleného dodatku k zmluve, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 13 C 74/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. apríla 2015 sp. zn. 2 Co 98/2014, 2 Co 99/2014 v spojení s jeho opravným uznesením z 23. marca 2016 sp. zn. 2 Co 98/2014, 2 Co 99/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný ma nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad rozsudkom z 12. marca 2014 č. k. 13 C 74/2013-108 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti uznesenia č. 6 - dodatok č. 1 k zmluve o Spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov TEKABE, uvedeného v bode 7. zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu TEKABE zo 14. júna 2013, a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 a § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“), vecne tým, že žalovaný v spore nie je pasívne vecne legitimovaný, pretože zmluva o spoločenstve je právnym vzťahom medzi všetkými vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu. Spoločenstvo ako právny subjekt na základe tejto zmluvy vzniká, ale nie je účastníkom samotného zmluvného vzťahu. Keďže rozhodnutie súdu je v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. vždy záväzné iba pre účastníkov konania, na to, aby rozhodnutie o neplatnosti dodatku k zmluve o spoločenstve malo zaväzovať všetkých vlastníkov, museli by byť všetci vlastníci účastníkmi konania buď na strane žalujúcej alebo žalovanej. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutia prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, aj žaloba musí smerovať proti všetkým vlastníkom. Spor o určenie neplatnosti rozhodnutia prijatého na zhromaždení vlastníkov je sporom medzi jednotlivými vlastními, a nie sporom medzi členmi spoločenstva a spoločenstvom samotným. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku

pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v prejednávacom spore, preto žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Okresný súd Poprad uznesením z 3. apríla 2014 č. k. 13 C 74/2013-119 zamietol návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku súdu prvej inštancie z 12. marca 2014 č. k. 13 C 74/2013-108, ktorým namietala, že súd nerozhodol o oprávnenosti zastupovania žalovaného jeho predsedom X. resp. ním poverenými osobami, pretože podľa jej názoru mu skončilo funkčné obdobie predsedu. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nebol dôvod na vydanie doplnacieho rozsudku v zmysle § 166 O.s.p., pretože rozhodol o všetkých žalobou uplatnených nárokoch. Námietku žalobkyne o neoprávnenosti zastupovania žalovaného jeho predsedom vyhodnotil len ako prostriedok obrany uplatnený v konaní, a nie ako uplatnený nárok, ktorý by vyplýval zo žaloby a o ktorom by bolo potrebné rozhodnúť.

3. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 20. apríla 2015 sp. zn. 2 Co 98/2014, 2 Co 99/2014 v spojení s jeho opravným uznesením z 23. marca 2016 sp. zn. 2 Co 98/2014, 2 Co 99/2014 napadnutý rozsudok a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, o veci správne rozhodol a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu účastníkmi zmluvy o spoločenstve sú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu, ktorí tvoria zhromaždenie, do ktorého kompetencie patrí okrem iného právo schvaľovať zmeny zmluvy o spoločenstve. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 194/2012 uviedol, že Spoločenstvo je právnickou osobou, ktorá iba spravuje spoločné časti a zariadenia domu, nebytové priestory, príslušenstvo a príslušené pozemky, ktoré sú v spoluvlastníctve vlastníkov, zabezpečuje plnenia spojené s užívaním bytov a nebytových priestorov v dome a môže vykonávať len činnosti vymedzené zákonom č. 182/1993 Zb. Rozhodnutie o zmene zmluvy o spoločenstve prijaté príslušnou väčšinou vlastníkov na zhromaždení je prejavom ich väčšinovej vôle, a preto je samozrejmé, že účastníkmi konania o neplatnosť dodatku zmluvy o Spoločenstve (o určenie neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov) musia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Na základe vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobu bolo potrebné zamietnuť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní. Vo vzťahu k uzneseniu súdu prvej inštancie odvolací súd námietku žalobkyne o neoprávnenosti zastupovania žalovaného predsedom spoločenstva považoval za nedôvodnú. Súd prvej inštancie vykonal úkony smerujúce k zisteniu osoby oprávnenej konať v mene žalovaného a ďalej s touto osobou konal. Stotožnil sa tiež so záverom, že táto námietka žalobkyne nie je uplatnením nároku vyplývajúceho zo žaloby, o ktorom by bolo potrebné samostatne rozhodnúť. Súd prvej inštancie o všetkých žalobou uplatnených nárokoch žalobkyne rozhodol, preto návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku zamietol dôvodne. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie a žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nereaguje na jej odvolacie námietky, je nepreskúmateľné, nevychádza zo skutkového a právneho stavu vykonaného dokazovaním na pojednávaní a je nesprávne právne posúdené. Konanie a rozhodnutie považuje za zmätočné z dôvodu, že žalovaný nebol riadne procesne zastúpený osobou zapísanou v registri spoločenstiev bytov a nebytových priestorov. Súdom nižších inštancií tiež vytýkala, že nerozhodli o predbežnej otázke na jej návrh, či X. bol predsedom žalovaného, keď zo strany žalovaného nebol podaný návrh na zapísanie zmeny v registri spoločenstiev po tom, ako mu uplynulo funkčné obdobie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne a procesne správne a žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Podľa jeho názoru schválenie

dodatku k zmluve o spoločenstve prebehlo zákonným postupom a dovolacia námietka o neoprávnenosti zastupovania žalovaného jeho predsedom je neopodstatnená, pretože podľa § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania resp. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený. V prípade žalovaného k takejto skutočnosti nedošlo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších prepisov - ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p. účinného do 30. júna 2016.

9. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

12. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade je dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej a výrok potvrdzujúci uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku.

13. Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému

rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

14. Dovolanie v časti, ktorou je napadnuté rozhodnutie vo veci samej, nesmeruje proti rozsudku, ktorý by mal znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

15. Keďže v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, prípustnosť dovolania v tejto časti z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

16. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (por. napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

17. Vady konania uvedené pod písmenami a/, b/, d/, e/ a g/ ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. dovolaiteľka výslovne netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Zostáva teda (podľa obsahu dovolania) posúdiť, či konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadami v zmysle § 237 ods. 1 písm. c/ a f/ O.s.p.

18. Dovolaiteľka namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nereagoval na jej odvolacie námietky a nevychádzal zo skutkového a právneho stavu vykonaného dokazovaním na pojednávaní, z ktorého dôvodu ho treba považovať za nepreskúmateľné (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

19. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

20. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (por. tiež II. ÚS 76/07).

21. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015).

22. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

23. Dovolateľka nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo). Dovolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného, keďže vychádzajúc z predmetu žaloby, účastníkmi konania podľa jeho názoru museli byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu a to buď na strane žalujúcej, alebo na strane žalovanej. S týmto názorom sa plne stotožnil aj odvolací súd a v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v danom prípade žalovaný nie je pasívne legitimovaný v konaní o určenie neplatnosti prijatého uznesenia ktorým bol schválený dodatok č. 1 k zmluve o spoločenstve. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu nevykazuje nedostatky; je jasné, zrozumiteľné. Žalobkyňa vo svojom dovolaní nenamieta nesprávnosť vysloveného právneho názoru súdmi nižších inštancií vo vzťahu k účasti v konaní. Výslovne namieta iba nesprávne právne posúdenie otázky týkajúcej sa neplatnosti uznesenia prijatého na zhromaždení vlastníkov bytov, ktorým bol schválený dodatok č. 1 k zmluve o spoločenstve a to napriek tomu, že vzhľadom na dôvod zamietnutia žaloby sa súdy touto otázkou vôbec nezaoberali.

24. Pokiaľ dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné z dôvodu, že žalovaný nebol riadne procesne zastúpený osobou zapísanou v registri spoločenstiev bytov a nebytových priestorov, dovolací súd uvádza, že táto jej námietka ako dovolací dôvod majúci základ v ustanovení § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. neobstojí.

25. Podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený. Predpokladom procesnej nespôsobilosti účastníka konania je skutočnosť, že nemá vôbec spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva alebo brať na seba povinnosti alebo táto jeho spôsobilosť je obmedzená. Účastníkom konania môže byť fyzická osoba, právnická osoba a štát, ktorí môžu pred súdom samostatne konať (procesná spôsobilosť) v tom rozsahu, v akom majú spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (§ 20 O.s.p.). Podľa § 19a ods. 1 Občianskeho zákonníka môže byť spôsobilosť právnickej osoby nadobúdať práva a povinnosti obmedzená len zákonom. Nejde však o také obmedzenie spôsobilosti, ktoré by odôvodňovalo povinnosť ustanoviť tejto právnickej osobe zástupcu. Dovolací dôvod uvedený v § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nemôže preto vzniknúť na strane účastníka konania, ktorým je právnická osoba. Môže sa vzťahovať len na fyzickú osobu ako účastníka konania, prípadne na jej zákonného zástupcu. Existencia vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. preto v prejednávanej veci neprichádza do úvahy.

26. Uvedená dovolacia argumentácia vychádza z nesprávnej interpretácie § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Toto ustanovenie totiž dopadá výlučne na situáciu, v ktorej: a/ účastník nemal procesnú spôsobilosť a (zároveň) b/ nebol riadne zastúpený. Z uvedeného dôvodu preto skutočnosť, či právnická osoba konala alebo nekonala prostredníctvom osoby oprávnenej v jej mene konať (štatutárnym orgánom alebo ním poverenými osobami), nie je z hľadiska posúdenia procesnej spôsobilosti účastníka v zmysle § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. významná. Pokiaľ teda dovolateľka tvrdila existenciu tejto vady - nedostatku riadneho zastúpenia žalovaného, ide o námietku zmätočnú, nemajúcu oporu vo vyššie citovanom zákonom ustanovení, pretože žalovaný má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti, a teda aj spôsobilosť byť účastníkom konania a pred súdom samostatne konať, t. j. procesnú spôsobilosť.

27. K námietke dovolateľky, že súdy nerozhodli o predbežnej otázke na jej návrh, či X. bol oprávnený konať a iné osoby poverovať konaním v mene žalovaného aj po tom, ako mu uplynulo funkčné obdobie predsedu žalovaného a zo strany žalovaného nebol podaný návrh na zapísanie zmeny v registri spoločenstiev, dovolací súd poznamenáva, že predbežné (prejudiciálne) otázky sú také otázky, ktorých vyriešenie súdom je predpokladom rozhodnutia vo veci samej a ktoré sú spôsobilé byť predmetom samostatného konania; bez toho teda, aby súd dospel k záveru, ako by mala byť predbežná otázka vyriešená, nie je možné konečné rozhodnutie vo veci samej. Ustanovenie § 135 ods. 1 a 2 O.s.p. stanovuje, že predbežné otázky si môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí, alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. V odseku 1 však taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako predbežné riešiť nemôže; riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Ostatné otázky môže súd posúdiť sám ako predbežné otázky bez ohľadu na to, či riešenie týchto otázok prislúcha súdu alebo inému procesnému orgánu. Posúdenie predbežnej otázky nemôže byť v žiadnom prípade vyjadrené formou výroku, môže sa prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a môže byť uvedené len v dôvodoch rozhodnutia (por. R 61/1965 a tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 132/2010).

28. Predmetom prejednávanej veci (po tom, ako súd prvej inštancie uznesením z 19. februára 2014 č. k. 13 C 74/2013-105 zastavil konanie v časti o zmene zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu TEKABE zo 14. júna 2013 v bode 7.) je iba žalobný návrh o určenie neplatnosti dodatku k zmluve o spoločenstve a z tohto dôvodu sa výrok rozhodnutia mohol týkať iba tohto návrhu, pretože iba tento návrh je predmetom konania, ním je súd viazaný a súd s ohľadom na ustanovenie § 153 ods. 2 O.s.p. nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (ne ultra petitem). Z uvedeného vyplýva, že súdy posúdenie predbežnej otázky nevyjadrujú vo

výroku rozhodnutia, pretože nie je nárokom uplatneným žalobou, o ktorom je súd povinný rozhodnúť (§ 152 O.s.p.). Preto súdy oboch nižších inštancií týmto postupom nemohli zaťažiť konanie vadou podľa § 237 ods. 1 O.s.p., nemohli odňať dovolateľke možnosť konať pred súdom, a teda dovolateľka im uvedenú vadu vytýka nedôvodne.

29. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že žalobkyňa neopodstatnene namietala, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v § 237 ods. 1 písm. c/, f/ O.s.p.

30. Dovolaťka tiež namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012, 7 Cdo 36/2011).

31. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (por. tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

32. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípady nedostatku riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

33. Dovolaním žalobkyne v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobkyne na doplnenie rozsudku, je napadnuté rozhodnutie, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 166 ods. 2 veta tretia O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

34. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

35. Keďže žalobkyňou podané dovolanie nesmeruje v tejto časti proti uzneseniu, ktoré by malo znaky tých uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

36. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti

podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.